

18 Ιανουαρίου 2014

Βίος και Πολιτεία του Οσίου Σεργίου του Έβντονεζ : Το κοινοβιακό τυπικό. Μέρος 6ο

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη](#)

Στ) Το κοινοβιακό τυπικό.

Μια βραδυά, που ο Όσιος προσευχόταν μέσα στην γαλήνη για τους υποτακτικούς του, άκουσε μία φωνή, που τον καλούσε:

-Σέργιε...

Παραξενεύθηκε, άνοιξε το παράθυρο, για να δη ποιός τον φωνάζει. Μία υπερκόσμια λάμψις τότε καταύγασε τον νυκτερινό ουρανό, και ακούσθηκαν τα λόγια:

-Σέργιε. Ο Κύριος άκουσε την προσευχή που κάνεις για τα πνευματικά σου τέκνα. Κοίταξε το πλήθος των μοναχών που θα έρθουν στο μοναστήρι σου...

Ρίχνοντας μία ματιά ο Όσιος, είδε αναρίθμητα εξαίσια πουλιά, να πετούν γύρω του και να ψέλνουν μία υπέροχη μελωδία. Ακούσθηκε πάλι η φωνή:

Έτσι θα αυξηθούν οι μαθητές σου και μετά από σένα ο αριθμός τους δεν θα λιγοστεύσει. Και όσοι θελήσουν να ακολουθήσουν τα ίχνη σου, θα στολισθούν με πολλά χαρίσματα.

Ο Άγιος έμεινε έκθαμβος από το θαυμαστό όραμα και τις θείες προφητείες. Θέλοντας να απολαύση και κάποιος άλλος μαζί του την ουράνια οπτασία, φώναξε με δυνατή φωνή, τον μοναχό Συμεών, που κατοικούσε πλησιέστερα. Κατάπληκτος για το ασυνήθιστο κάλεσμα του ηγουμένου, ο π. Συμεών, ήλθε βιαστικά, αλλά δεν αξιώθηκε να αντικρύση ολόκληρο το όραμα. Πρόλαβε μόνο να δει την ουράνια λάμψη. Ο Όσιος του διηγήθηκε τι είδε και τι άκουσε, και οι δύο τους αγρύπνησαν μαζί, δοξάζοντας και ευχαριστώντας τον Θεό.

Λίγες μέρες αργότερα, ήλθαν απεσταλμένοι από τον αγιώτατο Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Φιλόθεο (1355 και 1362-1376) και του έφεραν μαζί με την ευλογία του πατριαρχικά δώρα: σταυρό, πολυσταύρι και σχήμα.

-Μήπως τα στέλνει σε κανέναν άλλο; ρώτησε ο ταπεινός Όσιος. Είμαι πολύ αμαρτωλός, για να λάβω δώρα από τον αγιώτατο Πατριάρχη.

Οι απεσταλμένοι απάντησαν:

-Όχι Πάτερ. Δεν κάναμε λάθος. Σε σένα τα στέλνει ο Πατριάρχης.

Μαζί με τα δώρα του έδωσαν και την επόμενη πατριαρχική επιστολή:

Φιλόθεος, ο αρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως και Οικουμενικός Πατριάρχης, εύχομαι στον αγαπητό μου υιό και συλλειτουργό μου Σέργιο, χάρη, ειρήνη και ευλογία. Άκουσα για την ενάρετη ζωή σας και δόξασα τον Θεό. Αυτό όμως που λείπει από το μοναστήρι σας είναι το κοινοβιακό τυπικό. Για το κοινόβιο ο προφήτης Δαβίδ, είπε: Ιδού δη τι καλόν η τι τερπνόν, αλλ ή το κατοικείν αδελφούς επί το αυτό. (Ψαλμός ρλβ´ 1). Σας συμβουλεύω λοιπόν, να δημιουργήσετε ένα

κοινόβιο. Είθε να σας ενισχύει το έλεος του Θεού και η δική μου ευλογία.

Με την πατριαρχική αυτή επιστολή στο χέρι, ο Όσιος ξεκίνησε για τον μητροπολίτη Μόσχας Αλέξιο. Δείχνοντάς του την επιστολή τον ρώτησε:

-Άγιε Δέσποτα, τι λέτε; Να προχωρήσουμε για την δημιουργία κοινοβίου;

Ο μητροπολίτης απάντησε:

-Ο ίδιος ο Θεός, δοξάζει τους δούλους του! Το όνομά σου και η ζωή σου ακούσθηκαν στα πέρατα της οικουμένης. Συμφωνώ με την γνώμη του μεγάλου οικουμενικού πατριάρχου και σε προτρέπω να δημιουργήσεις κοινόβιο.

Έτσι ξεκίνησε το κοινοβιακό σύστημα στην μονή της Αγίας Τριάδος του Ράντονεζ. Ο Όσιος Σέργιος απαιτούσε την αυστηρή τήρηση των κοινοβιακών κανονισμών. Οι μοναχοί, έπρεπε να μην έχουν τίποτε δικό τους, αλλά σύμφωνα με τις εντολές των Αγίων Πατέρων να τα έχουν όλα κοινά.

Η πλατειά φήμη και η ανθρώπινη δόξα αποτελούσαν ένα μαρτύριο για τον άγιο ηγούμενο. Επιθυμώντας να αποσυρθεί, και μέσα στην ησυχία της ερήμου να κοπιάση για τον Κύριο, έφυγε κρυφά από το μοναστήρι του και σε απόσταση εξήντα τεσσάρων χιλιομέτρων, κοντά στο ποταμό Κιρζάτς, βρήκε μία τοποθεσία που του άρεσε πολύ.

Οι αδελφοί, βλέποντας τους εαυτούς του εγκαταλελειμμένους και μάλιστα από έναν τέτοιο οδηγό και κυβερνήτη, βυθίστηκαν σε μεγάλη θλίψη και σύγχυση. Ήσαν πρόβατα χωρίς ποιμένα. Άρχισαν λοιπόν, να τον αναζητούν παντού μέσα στα παρθένα δάση. Τελικά, τον ανακάλυψαν και με δάκρυα τον παρακάλεσαν να επιστρέψει. Ο Όσιος όμως που αγαπούσε την σιωπή, και την μόνωση, προτίμησε να παραμείνη στο μέρος εκείνο. Τότε, πολλοί υποτακτικοί του άφησαν και αυτοί την μονή, και εγκαταστάθηκαν κοντά του. Έκτισαν νέο μοναστήρι και ναό αφιερωμένο στην Υπεραγία Θεοτόκο.

Οι μοναχοί όμως που απέμειναν στο αρχικό μοναστήρι της Αγίας Τριάδος, μην υποφέροντας να ζουν χωρίς τον ποιμένα τους και μη μπορώντας να τον πείσουν να επιστρέψει, κατέφυγαν στην βοήθεια του μητροπολίτου Μόσχας Αλεξίου. Τον ικέτευσαν να πείση τον Όσιο να επιστρέψει.

Ο μητροπολίτης έστειλε δυο αρχιμανδίτες, παρακαλώντας τον Όσιο να μην παραβλέψει την επιθυμία τόσων αδελφών. Τον συμβούλεψε να επιστρέψει και να τους παρηγορήσει, για να μην διασκορπισθούν σαν πρόβατα και ερημώσει η μονή, που ο ίδιος ίδρυσε. Ο υπάκουος και ταπεινός Σέργιος δεν επέμεινε, αλλά επέστρεψε

στον τόπο της αρχικής του διαμονής, πράγμα το οποίο χαροποίησε πολύ την αδελφότητα.

Ο Άγιος Στέφανος επίσκοπος Πέρμσκυ, που έτρεφε μεγάλη αγάπη στον Όσιο, ταξίδευε κάποτε από την επαρχία του στην Μόσχα. Ο δρόμος που ακολουθούσε πλησίαζε το μοναστήρι της Αγίας Τριάδος περίπου οκτώμισυ χιλιόμετρα. Αλλά επειδή βιαζόταν, το προσπέρασε με την σκέψη να επισκεφθεί τον Όσιο στον γυρισμό. Πριν όμως απομακρυνθεί από το πλησιέστερο σημείο, σταμάτησε την άμαξα, είπε το· Άξιον εστί, και υποκλίθηκε προς την κατεύθυνση της μονής, λέγοντας:

-Ειρήνη σε σένα πνευματικέ αδελφέ.

Αυτό έγινε την ώρα που ο Όσιος βρισκόταν μαζί με τους αδελφούς στην τράπεζα. Βλέποντας όμως με τα διορατικά του μάτια τον επίσκοπο να βάζει μετάνοια, διέκοψε το γεύμα, σηκώθηκε όρθιος, προσευχήθηκε και έβαλε και αυτός με την σειρά του μετάνοια προς την κατεύθυνση του επισκόπου, λέγοντας:

-Χαίρε και συ, ποιμένα του ποιμνίου του Χριστού. Η ευλογία του Κυρίου να σε συνοδεύει.

Οι αδελφοί έμειναν κατάπληκτοι! Τι να συνέβαινε στον ηγούμενό τους; Μερικοί, κατάλαβαν ότι αξιώθηκε να δει κάποιο όραμα. Όταν τελείωσε η τράπεζα τον πλησίασαν και τον ρώτησαν τι συνέβη.

-Την ώρα που σηκώθηκα, τους απάντησε, ο επίσκοπος Στέφανος, καθώς πήγαινε στην Μόσχα, σταμάτησε απέναντι από το μοναστήρι μας, έβαλε μετάνοια στην Αγία Τριάδα, και ευλόγησε εμάς τους αμαρτωλούς.

Οι μαθητές του Οσίου, που επιβεβαίωσαν το γεγονός, θαύμασαν το διορατικό χάρισμα που δώρισε ο Θεός στον γέροντα τους.

Σε ανάμνηση του θαύματος αυτού, μέχρι σήμερα υπάρχει στην λαύρα της Αγίας Τριάδος η εξής συνήθεια: Πριν τελειώσουν το φαγητό, με το κτύπημα ενός κουδουνιού, όλοι οι μοναχοί σηκώνονται και ο εφημέριος ιερομόναχος απαγγέλλει το: Δι εὐχῶν... Μετά, κάθονται πάλι και συνεχίζουν το γεύμα.

Πολλοί αδελφοί έλλαμψαν με την αρετή τους στην λαύρα της Αγίας Τριάδος. Πολλοί από αυτούς έγιναν ηγούμενοι σε άλλα μοναστήρια και επίσκοποι. Όλοι αυτοί προώδευαν με τις συμβουλές, και την καθοδήγηση του Οσίου.

Μεταξύ των υποτακτικών του ήταν κάποιος που λεγόταν π. Ισαάκιος. Ο π. Ισαάκιος επιθυμούσε να αφιερώσει τον εαυτό του στην άσκηση της τελείας σιωπής και για

αυτό παρακαλούσε επίμονα τον Όσιο. Κάποτε λοιπόν, ο σοφός ποιμένας, του απάντησε:

-Εάν παιδί μου θέλεις να ασκηθείς στην σιωπή, θα σου δώσω αύριο την ευλογία μου.

Την επομένη, μετά την Θεία Λειτουργία, τον σταύρωσε με τον τίμιο σταυρό, λέγοντας:

-Ο Κύριος ας εκπληρώση την επιθυμία σου.

Ο π. Ισαάκιος, είδε να βγαίνει από τα χέρια του Οσίου μία φλόγα και να τον περιβάλλει. Από τότε παρέμεινε σιωπηλός, και μόνο μία φορά, ένα άλλο θαυμαστό όραμα του άνοιξε τα χείλη:

Κάποτε, ο Όσιος συλλειτουργούσε μαζί με τον αδελφό του π. Στέφανο και τον ανεψιό του π. Θεόδωρο. Ξαφνικά, ο π. Ισαάκιος βλέπει στο ιερό ένα τέταρτο ιερέα με αστραφτερά άμφια. Στην μικρή είσοδο του Ευαγγελίου ο συλλειτουργός αυτός άκολούθησε τον Όσιο έχοντας ένα πρόσωπο τόσο φωτεινό, που ο π. Ισαάκιος δεν μπορούσε να το ατενίσει. Γεμάτος έκπληξη, άνοιξε τα χείλη του και ρώτησε τον διπλανό του π. Μακάριο:

-Τι θαυμαστό θέαμα είναι αυτό Πάτερ! Ποίος να είναι αυτός ο ολοφώτεινος ιερέας;

Ο π. Μακάριος, που σαν ενάρετος αξιώθηκε να δει και αυτός το ίδιο όραμα, του απάντησε:

-Δεν τον γνωρίζω. Μένω και εγώ έκπληκτος. Μήπως ήρθε κανένας ιερέας μαζί με τον πρίγκηπα Βλαδίμηρο;

Ο πρίγκηπας Βλαδίμηρος Ανδρέγιεβιτς βρισκόταν την ώρα εκείνη στον ναό, μαζί με τους μεγιστάνες του. Οι μοναχοί, ρώτησαν έναν άρχοντα μήπως είχαν στην συνοδεία τους κανέναν ιερέα. Εκείνος απάντησε αρνητικά. Τότε κατάλαβαν ότι συλλειτουργούσε μαζί με τον Όσιο και ένας Άγγελος του Θεού. Στο τέλος της Θείας Λειτουργίας οι δύο πατέρες πλησίασαν τον ηγούμενο και τον ρώτησαν. Στην αρχή εκείνος προσπάθησε να τους αποκρύψει την αλήθεια.

-Τι ασυνήθιστο είδατε; Λειτουργήσαμε ο π. Στέφανος, ο π. Θεόδωρος και εγώ ο αμαρτωλός.

Εκείνοι όμως επέμεναν να τον παρακαλούν και τότε τους είπε:

-Παιδιά μου... Εάν ο Κύριος σας απεκάλυψε κάτι, πως να σας το αποκρύψω εγώ;

Αυτός που είδατε ήταν Άγγελος του Θεού. Και όχι μόνο τώρα, αλλά πάντοτε, σε όλες μου τις λειτουργίες, συλλειτουργεί μαζί μου. Να φυλάξετε όμως και να μην πείτε σε κανένα αυτά που είδατε και ακούσατε μέχρις ότου πεθάνω.

[1] Η σημερινή κωμόπολις Γοροντόκ, που βρίσκεται μεταξύ της Μόσχας και της Λαύρας του Αγίου Σεργίου, 13 χιλιόμετρα από την τελευταία.

[2] Το μοναστήρι είχε την εποχή εκείνη δύο τμήματα, ένα για μοναχούς, και ένα για μοναχές.

[3] Όνομα ρωμαϊκό, που σημαίνει· υψηλός η ευυπόληπτος.

[4] Φιννική φυλή, διασκορπισμένη στις επαρχίες Σβιάσκ, Καζάν, Όρενμπουργκ, Πέρμσκη, Κοστρόμ, και Νιζέγκοροντ.

Ι. Μ. Παρακλήτου Ωρωπού Αττικής, 2006

Πηγή: users.uoa.gr